

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 220.191 van 5 juli 2012
in de zaak A. 194.132/XII-6045**

In zake: 1. de NV AUTOMOBILES ALAIN HENNEUSE
2. Alain HENNEUSE
3. Catherine HAMAEEKERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Emmanuel Jacobowitz
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE SINT-GENESIUS-RODE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 29 september 2009, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 25 juni 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Genesius-Rode om geen toelating te geven voor de uitbating van een handel in occasiewagens aan de Steenweg naar Waterloo 20 te Sint-Genesius-Rode.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 200.072 van 26 januari 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoekers hebben een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft een verslag opgesteld.

Verzoekers en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2012.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Emmanuel Jacobowitz, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Bert Van Herreweghe, die loco advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Docker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat de derde verzoekster betreft.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Tweede en derde verzoekers zijn de mede-eigenaars van een onroerend goed aan de Steenweg naar Waterloo 20 te Sint-Genesius-Rode. Na renovatie van het gebouw baat eerste verzoekster sinds 2009 ter plaatse een handel in tweedehandse wagens uit.

In de algemene politieverordening van de gemeente Sint-Genesius-Rode schrijft -onder hoofdstuk III, De openbare veiligheid en de vlotte doorgang, in afdeling 12, Exploitatietoelating voor een activiteit in woongebied- artikel 80 voor wat volgt:

“Onverminderd de toepassing van het Decreet van 28 juni 1984, houdende aanvulling van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, is het verboden in de wijken die in overeenstemming met vigerende stedenbouwkundige plannen opgenomen zijn in de woongebieden, handelszaken, industriële-, commerciële- of dienstverleningsbedrijven, ontspanningslokalen zoals feestzalen, afspanningen, koffie- en spijshuizen, herbergen en dranksluiterijen, recreatieve instellingen, vrije beroepen, evenals elke andere activiteit die hinderlijk kan zijn voor het wonen, te vestigen of te exploiteren zonder voorafgaande schriftelijke toelating van het College van Burgemeester en Schepenen.

Dergelijke toelating is vereist voor de vestiging of de exploitatie van hogervermelde activiteiten in bestaande gebouwen, op onbebouwde percelen of op ongebouwde gedeelten van een goed.

Deze toelating kan slechts verleend worden voor zover de voorgenomen exploitatie verenigbaar is met of complementair aan de functie van het wonen zoals omschreven in de stedenbouwkundige plannen.

Het College van Burgemeester en Schepenen wordt gelast met het vaststellen van de modaliteiten en de wijze van aanvragen. De onontbeerlijk geachte exploitatievoorwaarden zullen door het College van Burgemeester en Schepenen opgelegd worden en opgenomen worden in een daartoe af te leveren vergunningsbesluit.

Het verkrijgen van een toelating vermeld onder dit artikel, doet geen afbreuk aan de noodzakelijkheid tot het verkrijgen van toelatingen of vergunningen, die bij andere wetgevingen of reglementeringen voorgeschreven zijn.

Iedere overtreding op deze bepaling kan bestraft worden met een administratieve boete van maximum 250 Euro.”

Met een 11 februari 2009 gedateerde brief vragen tweede en derde verzoekers de in voormeld artikel bedoelde toelating aan.

Op 25 juni 2009 weigert het college van burgemeester en schepenen aan eerste en tweede verzoekers de toelating om een handel in occasiewagens uit te baten aan de Steenweg naar Waterloo 20 te Sint-Genesius-Rode. Onder verwijzing naar het artikel 80 van de algemene politieverordening en naar de ligging van het betrokken perceel in een woongebied

(woonparkgebied) van het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse en de algemene stedenbouwkundige voorschriften die aldaar van toepassing zijn, wordt onder meer overwogen:

“Gelet dat ten tijde van de vorige bewoner het eigendom een privé-woning was afgeschermd langs de rooilijn met een grote haag;

Gelet dat de gemeente geen weet heeft dat vroeger op dit perceel ooit dezelfde of een gelijkaardige handels- of commerciële activiteit heeft plaatsgevonden;

Gelet dat het wijzigen van de bestemming van het eigendom door het vestigen van een handel in occasiewagens niet verenigbaar is met de bestemming woonpark en het residentieel karakter van de onmiddellijke omgeving;

Gelet dat het wijzigen van de bestemming van het eigendom door het vestigen van een handel in occasiewagens niet verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving die aan dezelfde kant van de Steenweg naar Waterloo bestaat uit villa's met grote voortuinen en hagen langs de rooilijn en aan de andere kant van de Steenweg bestaat uit het Zoniënwoud dat een beschermd landschap is (Landschap gevormd door Zoniënwoud en het Kapucijnenbos, K.B. 02.12.1959).”

IV. Hoedanigheid

Exceptie

4. Volgens verwerende partij mist derde verzoekster de vereiste hoedanigheid omdat zij niet de adressaat van de bestreden beslissing is en omdat enkel wie de vergunning heeft aangevraagd belanghebbende is bij het beroep.

Beoordeling

5. Voortgaand op stuk 3 van het administratief dossier wordt vastgesteld dat de brief van 11 februari 2009 waarmee de aanvraag werd ingediend waarop de bestreden beslissing het antwoord is, mee is ondertekend door derde verzoekster. Het verschaft haar de vereiste hoedanigheid bij het annulatieberoep tegen de weigering van de aanvraag.

De exceptie is ongegrond.

V. Wettig belang

Exceptie

6. Verwerende partij betoogt dat het belang van verzoekers onwettig is. Meer bepaald zouden zij in strijd met de stedenbouwwetgeving handelen. Nog daargelaten het feit dat in strijd met het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zonder stedenbouwkundige vergunning een bouwvrije strook verhard is en dat er door de uitoefening van de handelsactiviteit een functiewijziging is doorgevoerd, “kan men niet om de vaststelling heen dat het ‘gewoonlijk gebruiken’ van de grond voor het stallen van voertuigen, zonder hiervoor over een stedenbouwkundige vergunning te beschikken, zelf verboden is”. Als verzoekers het goed na een vernietigingsarrest opnieuw willen gebruiken voor het stallen van voertuigen, streven zij met hun verzoekschrift het plegen van een misdrijf na.

In de laatste memorie wordt daaraan toegevoegd dat het gegeven dat voor de verharding, de functiewijziging en het gebruik alsnog een stedenbouwkundige vergunning kan worden gevraagd “*hic et nunc* puur hypothetisch” is. Verwezen wordt ook naar het arrest nr. 209.762 van 14 december 2010.

Met een brief van 8 maart 2012 verklaart verwerende partij nog “enkele elementen aan te halen die zich hebben voorgedaan sinds het indienen van [de] laatste memorie”. Zij deelt mee dat de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning voor het aanleggen van verhardingen op 20 september 2011 door het college van burgemeester en schepenen is geweigerd geworden en dat het beroep tegen de weigering op 9 februari 2012 door de deputatie van de provincieraad van Vlaams Brabant werd verworpen. Tevens wordt gewezen op het bevel tot staking van 9 juni 2010, dat op 14 juni 2010 door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur werd bekrachtigd.

Beoordeling

7. De exceptie gaat ervan uit dat het door verzoekers nagestreefde voordeel, de exploitatie van de handel, uitgesloten, minstens al te hypothetisch is.

In zoverre daarvoor steun wordt gezocht in het arrest nr. 209.762 van 14 december 2010, is de Raad van State van oordeel dat de onderhavige zaak zich in geen dele laat vergelijken met de zaak die door dat arrest werd beslecht.

In de laatstgenoemde zaak werd verzoeksters het belang ontzegd “in de gegeven omstandigheden”. Deze omstandigheden hielden verband met de houding van de verzoeksters die er maar niet toe kwamen hun belang toe te lichten, noch anticipatief ofschoon de toedracht van de zaak daar aanleiding toe geweest kon zijn, noch nadat hun belang in het auditoraatsverslag was afgewezen.

Te dezen, daarentegen, lieten verzoekers niet na de exceptie van verwerende partij tegen te spreken in de memorie van wederantwoord, hoefden zij er in hun laatste memorie niet op terug te komen aangezien de exceptie volgens het auditoraatsverslag ongegrond was, en hebben zij ten slotte ter terechtzitting nog zeer uitvoerig gereageerd op de brief van 8 maart 2012 van verwerende partij.

8. De exceptie berust zelf op niet meer dan een hypothese, namelijk dat verzoekers niet de vereiste vergunningen zullen verkrijgen. Daarover is op vandaag geen zekerheid.

Tegen de beslissing van 9 februari 2012 van de deputatie waarbij de aanvraag tot aanleg van de verhardingen wordt geweigerd, is door verzoekers ter terechtzitting beroep bij de raad voor vergunningsbetwistingen aangekondigd. Ten andere merken zij eveneens, en niet ongeloofwaardig, op dat zij hun handel ook zonder de verhardingen kunnen exploiteren.

Het bevel tot staken, dat overigens ook al in de laatste memorie van verwerende partij kon zijn aangebracht, is kennelijk direct uitgelokt door de memorie van wederantwoord waarin verzoekers lieten gelden dat “indien de verwerende partij daadwerkelijk van oordeel was dat hier sprake is van stedenbouwkundige misdrijven, zij zeker niet nagelaten zou hebben om [...] de nodige maatregelen te treffen”. Het bevel viseert het aanleggen van de verhardingen waarvan ook al hiervoor sprake was, evenals de overtreding van de weigering van 25 juni 2009 van het college van burgemeester en schepenen om een handel in occasiewagens te exploiteren. Niet ten onrechte reageren verzoekers dat het bevel bezwaarlijk een beletsel voor hun belang kan zijn nu het lot van dit bevel juist afhankelijk is van de uitkomst van voorliggend beroep tegen de weigering van 25 juni 2009 en nu een regularisatie van de verhardingen, voor zoveel al nodig voor hun handel, nog altijd tot de mogelijkheden behoort.

9. De exceptie wordt verworpen.

VI. Tijdigheid van het beroep

Exceptie

10. Verwerende partij werpt op dat het beroep te laat is ingesteld: tweede verzoeker heeft reeds op 14 juli 2009 de notulen van de aangevochten collegebeslissing gelezen, inbegrepen de vermelding in die notulen van de beroepsmogelijkheid, de termijnen en de vormvoorschriften; deze kennisgeving aan tweede verzoeker, gedelegeerd bestuurder van eerste verzoekster, impliceert ook een kennisgeving aan die partij; derde verzoekster woont samen met tweede verzoeker, zodat het “duidelijk” is dat de feitelijke kennisname voor haar op 14 juli 2009 plaatshad.

Beoordeling

11. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing er een is die betekend moet worden. Een mondelinge mededeling is daartoe onvoldoende. De bestreden beslissing is voor het eerst behoorlijk -naar de vorm- aangezegd geworden met een op 30 juli 2009 aangetekend verzonden brief.

Voorliggend beroep dat op 29 september 2009 is ingesteld, is dan ook tijdig. De exceptie mist grond.

VII. Eerste middel

Standpunt van de partijen

12. Verzoekers leiden een eerste middel af uit de toepassing van artikel 159 van de Grondwet, de onbevoegdheid van de steller van de bestreden handeling, de schending van de artikelen 119 en 135 van de nieuwe gemeentewet, van artikelen 106-114 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, artikelen 3 en 4 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning en van de artikelen 4-6 en 34-42 van het besluit van 6 februari 1991 van de Vlaamse regering houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning, en uit de schending van artikel 7 van het decreet d'Allarde, doordat de bestreden beslissing gesteund is op artikel 80 van de algemene politieverordening die in het vereiste van een voorafgaande toelating voorziet, terwijl de gemeente onbevoegd is om dergelijke vereiste in een algemene politieverordening op te leggen.

Toegelicht wordt dat de gemeenteraad niet de bevoegdheid heeft om aanvullende politiereglementen vast te stellen indien de hogere overheid, weze het gewestelijke of provinciale overheid, reeds een sluitende reglementering heeft vastgesteld op een bepaald domein, dat artikel 80 van het voormelde politiereglement de activiteiten beoogt die hinderlijk kunnen zijn voor het wonen, en dat het enige toetsingscriterium voor het al dan niet verlenen van de vergunning de verenigbaarheid is met de functie wonen zoals omschreven in de stedenbouwkundige plannen. Verzoekers wijzen er op dat de regelgeving die ter zake van toepassing is de regelgeving is, eensdeels, op de stedenbouwkundige vergunning en, anderdeels, met betrekking tot de milieuvergunning, en dat er in beide gevallen sprake is van een volledige en sluitende reglementering waardoor de bestreden beslissing gesteund is op een onwettige bepaling.

Minstens heeft, aldus verzoekers, “de gemeenteraad bij het uitoefenen van haar bevoegdheid een schending begaan op het wettelijk gewaarborgd beginsel van de vrijheid van handel dat vervat zit in artikel 7 van het Decreet d’Allarde van 147 maart 1791”: de maatregel genomen in artikel 80 is geenszins evenredig met het doel dat nagestreefd wordt.

13. Volgens verwerende partij is het middel niet ontvankelijk omdat de redenering van verzoekers er op neerkomt dat de verordening op basis waarvan het besluit is genomen onwettig is, zodat het besluit nooit genomen had kunnen worden en “zij geenszins de hier bestreden [weigering van een] toestemming nodig hadden om de exploitatie te kunnen uitoefenen”.

Voorts antwoordt verwerende partij dat de gemeente slechts bevoegd is tot het nemen van politieverordeningen overeenkomstig artikelen 119, eerste lid, en 135 van de nieuwe gemeentewet, voor zover de aangelegenheid niet buiten de bevoegdheid van de gemeente is gehouden. Bestaat er een bijzondere politionele regeling, dan behoudt de gemeente een bevoegdheid “indien en in de mate deze reglementering de gemeente uitdrukkelijk machtigt tot het nemen van aanvullende maatregelen (in welk geval sprake is van een aanvullend politioneel optreden), of indien de gemeente een aspect van de openbare orde regelt dat nog niet geregeld werd door de bijzondere politionele regeling (in welk geval sprake is van een residueel politioneel optreden).”

De betwiste verordening voert een vergunningsplicht in op het uitoefenen van activiteiten die hinderlijk zijn voor het wonen in een woongebied. In deze zaak werd de verordening toegepast op een activiteit die bestaat uit een handel in tweedehandswagens. Ook al is deze handel niet vergunningsplichtig gesteld krachtens het decreet betreffende de milieuvergunning, het is een activiteit die hinderlijk kán zijn voor het wonen die de Vlaamse regering dus aan een vergunning zou kunnen onderwerpen. Het gebrek aan optreden van de Vlaamse regering ontslegt de gemeente niet het recht om zelf een regeling te treffen.

Tevens betoogt verwerende partij dat er geen absolute vrijheid bestaat op het uitoefenen van niet-residentiële activiteiten in woongebieden. In

dat verband verwijst zij naar artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen en naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, volgens welke rechtspraak inrichtingen voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinhandel enkel in een woongebied kunnen worden toegestaan op voorwaarde dat ze bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied en dat ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving. Het beoordelen van de bestaanbaarheid met de bestemming woongebied en van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving kan slechts gebeuren in het kader van een vergunningsaanvraag. In dit licht kan het politiereglement niet geacht worden voor verzoekers een al te strikte inmenging in de vrijheid van handel teweeg te brengen: het gewestplan, waarvan de voorschriften bij elke vergunningsaanvraag moeten worden toegepast, “is op zich al een beperking van hun vrijheid van handelen”.

14. In de laatste memorie argumenteert verwerende partij nog in verband met de ontvankelijkheid van het middel dat indien het er enkel toe strekt een uitspraak te verkrijgen over het al dan niet aanwezig zijn van een vergunningsplicht, het op zich niet de vernietiging van de weigering van de vergunning nastreeft en het onontvankelijk is “aangezien de verzoekende partijen die vergunning dan, aldus het uitgangspunt van het middel, niet nodig hebben”.

Wat de grond van het middel betreft, meent verwerende partij dat verzoekers niet in het middel gesteld hebben dat het reglement strijdig is met het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Zij wijst er ook op dat het gebrek aan goedkeuring van een reglement geen middel van openbare orde oplevert in het kader van een beroep dat gericht is tegen een besluit dat uitvoering geeft aan dat reglement.

De “bewuste vergunningsplicht”, zo argumenteert verwerende partij aanvullend, is ingevoerd bij besluit van 14 december 1989 van de gemeenteraad, hetzij vóór de inwerkingtreding van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening. Wel volgt uit de toenmalige stedenbouwwet dat de bouwverordeningen die de gemeente vaststelde in de materies die opgesomd waren in het artikel 59, onderworpen werden aan het

advies van de deputatie en de goedkeuring door de Koning. Aangezien evenwel de te dezen gewraakte verordening geenszins materiële bouwwerken regelt, maar exploitaties, is er hoegenaamd geen sprake van een bouwverordening in de zin van de stedenbouwwet en was de verplichting om de verordening te laten goedkeuren door de Koning en om aan de deputatie advies te vragen niet van toepassing.

Beoordeling

15. Artikel 80 van de algemene politieverordening van verwerende partij verbiedt de door verzoekers beoogde handelsactiviteit indien zij niet beschikken over een voorafgaande schriftelijke toelating van het college van burgemeester en schepenen. Volgens de laatste bepaling van het artikel kan iedere overtreding bestraft worden met een administratieve boete van maximum 250 euro.

De bestreden beslissing weigert in te gaan op de vraag van verzoekers om hun de vereist gestelde toelating te verstrekken. Mochten zij niettemin tot de uitbating van de beoogde exploitatie overgaan, dan stellen zij zich bijgevolg bloot aan de bestraffing met een administratieve geldboete.

Verzoekers hebben er in deze omstandigheden een belang bij de weigering te horen vernietigen. Dat is niet minder het geval -integendeel- omdat de annulatie, gelet op de vernietigingsgrond, mogelijk zelfs uitwijst dat het artikel 80 onwettig is en geen nieuwe weigeringsbeslissing op die grond mag worden genomen.

Het middel is ontvankelijk.

16. Wat de grond van de zaak betreft, wordt in het auditorsverslag geoordeeld wat volgt:

“[4.3.] [...] Uit de bewoordingen van artikel 80 van de gecoördineerde algemene politieverordening van de gemeente Sint-Genesius-Rode en de overwegingen uit de bestreden beslissing moet immers worden afgeleid dat in wezen een beoordeling wordt gemaakt die

onmiskkenbaar kadert binnen de politie inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw.

Overeenkomstig artikel 80, eerste lid, van voornoemde politieverordening is het immers onverminderd de wetgeving inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw verboden om in de wijken die in overeenstemming met de stedenbouwkundige plannen opgenomen zijn in woongebieden, *enige activiteit die hinderlijk kan zijn voor het wonen*, te vestigen of te exploiteren zonder voorafgaande schriftelijke toelating van het college van burgemeester en schepenen. Overeenkomstig artikel 80, derde lid, kan de betreffende toelating slechts verleend worden voor zover de voorgenomen exploitatie *verenigbaar is met of complementair aan de functie van het wonen* zoals omschreven in de stedenbouwkundige plannen.

Voorts is het hoofdmotief voor de bestreden weigering het *niet verenigbaar zijn van het wijzigen van de bestemming* van het eigendom door het vestigen van een handel in occasiewagens *met de bestemming woonpark en het residentieel karakter van de onmiddellijke omgeving*. In de memorie van antwoord bevestigt de verwerende partij overigens dat louter toepassing werd gemaakt van artikel 5.1.0. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, en derhalve een beoordeling werd gemaakt van de bestaanbaarheid van de geplande activiteit met de bestemming woongebied.

In deze omstandigheden kan de verwerende partij niet in redelijkheid stellen dat de betreffende verordening en de toepassing die ervan wordt gemaakt door de bestreden beslissing, zou zijn gesteund op haar residuele politiebevoegdheid overeenkomstig artikel 135 van de nieuwe gemeentewet. Wanneer het optreden van de gemeente kan worden gekaderd in de uitvoering van een bijzondere wetgeving, zoals *in casu* de wetgeving inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw, is zij ertoe gehouden rekening te houden met de specifieke voorwaarden die deze bijzondere wetgeving heeft uitgewerkt, en kan zij de maatregel in principe niet (meer) doen steunen op haar algemene politiebevoegdheid.

4.4. Wat de bijzondere politie inzake ruimtelijke ordening en stedenbouw betreft, dient te worden vastgesteld dat de hogere overheid weliswaar een volledig op zichzelf staande politieregeling heeft uitgewerkt, doch uitdrukkelijk aan de gemeente nog een aanvullende bevoegdheid heeft gegeven.

Overeenkomstig artikel 55, §2, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna ‘DRO’) kan de gemeenteraad ‘stedenbouwkundige verordeningen vaststellen voor de materie omschreven in artikel 54, voor het gehele grondgebied van de gemeente of voor een deel waarvan hij de grenzen bepaalt, met naleving van de door de Vlaamse regering en de provincieraad vastgestelde stedenbouwkundige verordeningen’. Overeenkomstig artikel 54 DRO bevatten deze verordeningen ‘de nodige stedenbouwkundige voorschriften’ voor een groot gamma aan materies.

Met een stedenbouwkundige verordening kan eigenlijk alles

gereguleerd worden waarvoor het DRO reeds een stedenbouwkundige vergunningsplicht heeft ingesteld, met dien verstande dat artikel 99, §3, van het DRO ook voorziet dat middels een gemeentelijke of provinciale verordening nog andere werken, handelingen en wijzigingen aan de vergunningsplicht kunnen onderworpen worden.

De verwerende partij heeft met artikel 80 van de gecoördineerde algemene politieverordening de gewestelijke stedenbouwkundige bepalingen willen aanvullen door een handeling of functiewijziging vergunningsplichtig te stellen. De verwerende partij is weliswaar bevoegd zulks te doen, mits de geëigende procedure te volgen, zoals voorgeschreven in artikel 55, §2, zesde, zevende en elfde lid, van het DRO, hetgeen zij *in casu* niet blijkt te hebben gedaan. Het betreft onder meer het voorleggen van het ontwerpreglement voor advies aan de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en aan de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening, het toezenden van het reglement aan de deputatie van de provincieraad ter goedkeuring, en de bekendmaking in het Belgisch Staatsblad.

4.5. Met de verzoekende partij dient derhalve gesteld, desnoods ambtshalve aan te vullen, dat de verwerende partij haar bestreden weigering heeft gegrond op een niet wettelijk reglement.”

17. Verwerende partij betwist in de laatste memorie terecht niet dat het meer vermeld artikel 80, waarop de bestreden beslissing gesteund is, wezenlijk het karakter van een gemeentelijke stedenbouwkundige verordening in de zin van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening heeft. Alleen noemt zij de kwestie “niet relevant”, omdat de vergunningsplicht door de gemeenteraad zou zijn ingevoerd op 14 december 1989, vóór de inwerkingtreding van het decreet.

Dit verweer overtuigt niet. Het artikel 80 komt voor in de bij gemeenteraadsbesluit van 23 oktober 2007 vastgestelde en op 21 oktober 2008 aangevulde algemene politieverordening die, blijkens zijn artikel 149, de vorige politiereglementen “vernietigt en vervangt”.

18. Overeenkomstig artikel 55, § 2, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening behoort de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening te worden toegezonden aan de deputatie, om te worden goedgekeurd. Die goedkeuring kan expliciet worden gegeven of, na een rappelbrief, impliciet worden verkregen.

Zonder goedkeuring evenwel kan de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening niet worden uitgevoerd of toegepast.

Het is niet betwist dat het artikel 80 niet is goedgekeurd geworden.

19. Zoals het besproken middel is aangevoerd, dwingt het de Raad van State ertoe na te gaan of de gemeente inderdaad onbevoegd was om het artikel 80 aan te nemen (onder meer) doordat het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening in een regeling van de aanvraag en de procedure inzake een stedenbouwkundige vergunning voorziet die elke gemeentelijke bevoegdheid ter zake zou hebben uitgesloten.

Dit onderzoek wijst uit dat het decreet niet volledig de gemeentelijke bevoegdheid uitsluit, maar de gemeente uitdrukkelijk nog een aanvullende bevoegdheid heeft gegeven, namelijk om onder voorwaarden gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen vast te stellen.

Volgt hieruit dat de zienswijze van verzoekers niet in haar geheel kan worden bijgevalen, het brengt geenszins mee dat ze, van de weeromstuit, in haar geheel verkeerd zou zijn. Het mag dan wel zo zijn dat het decreet van 18 mei 1999 de verwerende partij niet *a priori* onbevoegd heeft gemaakt om het besproken artikel 80 aan te nemen, bedoeld artikel moet, juist vanwege het decreet, niet minder buiten toepassing worden gelaten. Immers is de voorwaarde van de goedkeuring door de deputatie, waaraan het decreet de uitoefening van de gemeentelijke bevoegdheid heeft onderworpen, niet vervuld. Daardoor is het artikel 80 niet uitvoerbaar. Het is een feit dat de Raad van State niet mag voorbijzien.

20. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 25 juni 2009 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Sint-Genesius-Rode om geen toelating te geven voor de uitbating van een handel in occasiewagens aan de Steenweg naar Waterloo 20 te Sint-Genesius-Rode.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 1050 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 5 juli 2012, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest